

Eliáš – číslo třináct

Čtyřicet šest

Jeff Pippenger

2023-10-19

V předchozím článku jsme dávali Eliáše do souladu s dějinami let 1798 až 1844. Eliáš symbolicky vstupuje do těchto dějin tehdy, když byl William Miller povolán, aby hlásal poselství prvního anděla. Sareptská vdova představuje věrnou církev, která sbírá dvě polena, neboli dva národy, jež se 22. října 1844 stanou jedním národem.

A řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu syny Izraele zprostřed národů, kam odešli, a shromáždím je ze všech stran a přivedu je do jejich vlastní země. A učiním z nich v té zemi, na izraelských horách, jediný národ, a jediný král bude králem nade všemi; a již nebudou dvěma národy ani již nebudou vůbec rozděleni ve dvě království. Již se nebudou poskvřňovat svými modlami ani svými ohavnostmi ani žádným ze svých přestoupení; ale vysvobodím je ze všech jejich sídel, v nichž hřešili, a očistím je. I budou mým lidem a já budu jejich Bohem. A David, můj služebník, bude nad nimi králem a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů, zachovávat má ustanovení a plnit je. A budou bydlet v zemi, kterou jsem dal svému služebníkovi Jákobovi, v níž přebývali vaši otcové; budou v ní bydlet oni i jejich synové a synové jejich synů navěky, a David, můj služebník, bude jejich knížetem navěky. Uzavřu s nimi také smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná. Upevním je, rozmnožím je a postavím svou svatyni uprostřed nich navěky. Také můj příbytek bude s nimi; ano, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A národy poznají, že já Hospodin posvěcuji Izraele, až má svatyně bude uprostřed nich navěky. Ezechiel 37,21–28.

Ezechiel uvádí několik požehnání, která jsou zaslíbena dvěma holím, totiž dvěma národům, jež se stanou jedním národem. Začneme tím, že budeme uvažovat o čtyřech z těchto požehnání, která sestra Whiteová označila jako čtyři „příchody“ a která se všechna naplnila ve stejnou dobu, dne 22. října 1844.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího oddělení, aby vykonal očištění svatyně, jak je představen v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Pradávnému dnů, jak je podán v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchozem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25.“ Velký spor, 426.

První „příchod“, na nějž sestra Whiteová odkazuje, je příchod velekněze k „očištění svatyně“, k němuž mělo dojít na konci dvou tisíc tří set let. Tento verš poskytuje odpověď na otázku v Danielovi 8,13, která zní: „Dokdy bude platit vidění o ustavičné oběti a o ničemném pustošení, vydávajícím svatyni i zástup v šlapání?“ Verš čtrnáctý ukazuje, že očišťování svatyně mělo začít na konci dvou tisíc tří set let. Ezechiel praví, že Bůh „vezme syny Izraele zprostřed pohanů, kamkoli odešli, a shromáždí je odevšad, ... a národ, který bude shromážděn, se již nebude poskvřňovat“, neboť Bůh je „očistí; a budou mým lidem a já budu jejich Bohem.“

Dne 22. října 1844 bylo druhé „přijetí“, o němž se sestra Whiteová zmiňovala, naplněním Daniela, kapitoly sedmé, verše třináctého, který označuje, že Syn člověka přijde ke Starci dnů, aby přijal království. Ezechiel říká, že Bůh „z nich učiní jeden národ v zemi na horách izraelských; a jeden král bude jim všem králem.“ Ezechiel představuje Krista jako krále pod jménem „David“, když říká, že „David, služebník můj, bude nad nimi kralovat.“ Také označuje Krista jako Davida, jenž bude jejich „jediným pastýřem“, a že jeho „služebník David bude“ také „jejich knížetem navěky“. Král podle definice potřebuje svůj titul krále a potřebuje panství, nad nímž by vládl, i občany svého království. Pokud by nebyli žádní občané, nebylo by žádného království.

Viděl jsem v nočních viděních, a hle, s nebeskými oblaky přicházel někdo jako Syn člověka; přišel až k Starci dnů a přivedli ho před něj. A bylo mu dáno panství i sláva a království, aby jemu sloužily všechny národy, kmeny i jazyky; jeho panství je panství věčné, které nepomine, a jeho království nebude zničeno. Daniel 7,13.14.

Třetím „příchodem“, který sestra Whiteová označila, byl okamžik, kdy Kristus jako „posel smlouvy“ náhle přišel do svého chrámu, aby očistil syny Léviho. Ezechiel říká, že Kristus „je očistí; i budou mým lidem a já budu jejich Bohem“ a že „nadto“ s nimi uzavře „smlouvu pokoje“, která „bude smlouvou věčnou“. Tato smlouva bude naplněna tehdy, když Bůh „postaví“ svou „svatyni uprostřed nich“, a že „pohané poznají, že já Hospodin posvěcuji Izraele, když má svatyně bude uprostřed nich“.

Aj, pošlu svého posla, aby připravil cestu přede mnou; a Pán, jehož hledáte, náhle přijde do svého chrámu, totiž posel smlouvy, v němž máte zalíbení. Aj, přijde, praví Hospodin zástupů. Kdo však obstojí v den jeho příchodu? a kdo se udrží, až se ukáže? Neboť je jako oheň taviče a jako mýdlo běličů. Bude sedět jako tavič a čistí stříbra; očistí syny Léviho a přetaví je jako zlato a stříbro, aby přinášeli Hospodinu oběť ve spravedlnosti. Tehdy bude oběť Judy a Jeruzaléma Hospodinu milá jako za dávných dnů a jako v letech starých. Malachiáš 3,1–4.

Poslem, který připravil cestu Kristu, „Poslu smlouvy“, v dějinách let 1798 až 1844, byl Eliáš, zastoupený Williamem Millerem. Když Kristus náhle přišel do svého chrámu, očistil „syny Léviho“ jako „oheň taviče“.

Druhým „příchodem“, který se naplnil 22. října 1844, byl příchod ženicha. Ezechiel dvakrát uvádí, že národ, který byl shromážděn ze dvou holí, bude Božím „lidem“ a že On „bude jejich Bohem“. To bylo dovršeno sňatkem. Dne 22. října 1844 jsou ona čtyři proroctví, která se naplnila a na něž odkazuje sestra Whiteová, všechna označena svědectvím Ezechielových dvou holí.

Eliáš představuje posla, který připravuje cestu poslu smlouvy. Kristus označil Jana Křtitele za posla, který připravil cestu pro jeho první příchod. Sestra Whiteová označila Williama Millera za Eliáše a Miller připravil cestu pro Kristův příchod jakožto „velekněze“, „Syna člověka“, „posla smlouvy“ a „ženicha“.

Po třech a půl letech přišel Eliáš ze Sarepty, kde pobýval u vdovy a jejího syna, a přikázal Achabovi, aby svolal celý Izrael na Karmel. Ezechiel říká, že pohané poznají, že Bůh je Bůh, až postaví svou svatyni uprostřed národa shromážděného ze dvou holí. Na hoře Karmel Eliáš řekl Izraeli, aby se rozhodl, zda Bůh je Bůh, nebo zda Bůh je Baal; tuto otázku však postavil nejen do

souvislosti s tím, kdo je pravý Bůh, ale také do souvislosti s tím, kdo je pravý prorok.

I přišel Eliáš ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete kulhat na obě strany? Je-li Hospodin Bůh, následujte ho; pakliže Baal, následujte jej. A lid mu neodpověděl ani slovo. Potom řekl Eliáš lidu: Já sám jediný jsem zůstal prorokem Hospodinovým; ale proroků Baalových je čtyři sta padesát mužů. 1 Královská 18,21.22.

Celý Izrael, včetně Achaba, poznal, že Eliášův Bůh je Bohem, když z nebe sestoupil oheň a strávil Eliášovu oběť. Sestoupení ohně na hoře Karmel označuje okamžik, kdy Bůh umístil svou svatyni doprostřed národa utvořeného ze dvou holí. Zázrak ohně na hoře Karmel prokázal, že Bůh je Bůh a Baal je falešný bůh.

Zázrak v Sareptě, když se Eliáš třikrát rozprostřel na mrtvého syna vdovy, jí prokázal, že Eliáš je muž Boží, a zázrak na Karmelu vykonal totéž. Oheň na Karmelu nejenže dokázal, že Bůh je Bůh, ale také prokázal, že Eliáš je Božím pravým prorokem, na rozdíl od proroků Bálových a proroků hájů. V dějinách let 1840 až 1844 se ukázalo, že Miller a millerité jsou pravými proroky, na rozdíl od falešných proroků odpadlého protestantismu, kteří právě v těchto dějinách zjevili, že jsou dcerami Jezábele.

Eliáš na Karmelu představuje dílo rozpoznání pravého protestantského rohu, neboť šesté království biblického proroctví, pozemská šelma ze Zjevení třinácté kapitoly, má roh protestantismu a roh republikánství a právě v roce 1798 začalo své panování. Roku 1798, na konci tří a půl roku Jezábeliny vlády, přišel Eliáš ze Sarepty, aby jasně rozlišil, která církev je rohem protestantismu na pozemské šelmě.

Vdova ze Sarepty putovala z dějin Thyatiry ke svatbě, při níž mělo být odstraněno její vdovství. Její vzkříšený syn představuje ty, kteří byli Jezábel zavražděni během tří a půl roku sucha. Dvě polena, která sbírala na oheň, byla dvěma domy doslovného Izraele, jež měly být shromážděny dohromady jako jeden národ, a tím národem byl duchovní Izrael. Vdova měla použít ta dvě polena k rozdělení ohně, což se stalo na Karmelu a 22. října 1844, když posel smlouvy očistil syny Léviho „ohněm taviče“.

Oheň je symbolem vylití Božího Ducha, k němuž došlo na Karmelu a při Půlnočním volání, jež vyvrcholilo 22. října 1844.

A když nadešel den Letnic, byli všichni jednomyslně spolu na jednom místě. A náhle se ozval z nebe zvuk, jako když se žene prudký, mocný vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. I ukázaly se jim rozdělené jazyky jako z ohně, a spočinul na jednom každém z nich. A všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. Skutky 2,1–4.

Vylití Ducha představuje zvěstování poselství a vdova se chystala rozdělat oheň, aby si mohla připravit něco k jídlu, což je poselství.

I šel jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu malou knížku. I řekl mi: Vezmi ji a sněž ji; v tvém břiše zhořkne, ale v tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu malou knížku z ruky anděla a snědl jsem ji; a byla v mých ústech sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. Zjevení 10,9.10.

Poselství, které Achab bezprostředně oznámil Jezábel, bylo, že Eliášův Bůh je pravý Bůh, neboť Achab právě viděl, jak Eliášův Bůh odpovídal ohněm. Poselstvím, které se bezprostředně otevřelo 22. října 1844, bylo poselství třetího anděla. V obou případech poselství sdělené Achabem nebo poselství třetího anděla rozzuří Jezábel.

Avšak zprávy z východu a ze severu ho znepokojí; proto vytáhne s velikou zuřivostí, aby mnohé zničil a docela vyhladil. Daniel 11,44.

Danielovy „zvěsti od východu a od severu“ představují poselství, které rozhněvá krále severu, jímž je Jezábel, a ona zahajuje závěrečné pronásledování v dějinách země. Toto poselství bylo předobrazeno Achabovým vzkazem Jezábel a příchodem poselství třetího anděla při zahájení soudu roku 1844.

Achab pověděl Jezábel o všem, co Eliáš učinil, a také o tom, jak všechny proroky pobil mečem. Tu Jezábel poslala k Eliášovi posla se vzkazem: Ať mi bohové učiní toto i ještě přidají, jestliže zítra v tento čas neučiním tvůj život takovým, jako byl život jednoho z nich. 1 Královská 19,1–2.

Eliáš je jako symbol znázorněn prostřednictvím časového období pouště od roku 538 do roku 1798. Poté se roku 1798 Eliáš objevuje v dějinách jako William Miller. V roce 1844 Eliáš přivolává z nebe oheň půlnočního volání. Potom roku 1863 byli Eliáš i jeho poselství odmítnuti. Jeho poselství bylo Mojžíšovým poselstvím o „sedmi časech“, rovněž znázorněným poselstvím Ezechiellových dvou holí. Shromáždění těchto dvou holí při završení jejich rozptýlení bylo poselstvím vdovy ze Sarepty; a ona shromáždila ty dvě hole předtím, než připravila pokrm.

Milleritský adventismus se podle Jamese a Ellen Whiteových stal roku 1856 laodicejským adventismem, a když poté v roce 1863 odmítli Eliášovo poselství o Mojžíšových „sedmi časech“, odstranili tím logickou schopnost porozumět vzrůstu poznání o „sedmi časech“, které Bůh usiloval uvést na světlo v roce 1856 (prostřednictvím osmi nedokončených článků Hirma Edsona). Logika je nutila začít bořit základní soustavu pravd, kterou andělé vedli Williama Millera sestavit. Prvním „kamenem“, který Miller objevil, byl základní kámen, o nějž bude laodicejský adventismus klopýtat po celé své dějiny. Odmítnutí tohoto prvního kamene pravdy přivedilo slepotu Laodiceje, příznak, který je léčitelný, ale zřídka bývá hledáno jeho uzdravení.

Očištění chrámu, které započalo 22. října 1844, zahrnovalo očištění „zástupu“, jenž byl podle Daniele 8,13 pošlapán spolu se svatyní. Zástup byl znázorněn „dvěma dřívky“, která vdova ze Sarepty nasbírala na oheň. Tato dvě dřívka představovala dva domy doslovného starověkého Izraele. Doslovný Efraim a Juda měli být shromážděni v jeden duchovní národ a očištění poslem smlouvy při zahájení soudu. Tyto dva národy byly oním „zástupem“, který byl pošlapán.

Ezechiellovo zaslíbení znělo, že Bůh „vezme syny Izraele zprostřed pohanů, kamž odešli“, a „shromáždí je“, „a uvede je do jejich vlastní země.“ Země doslovného Izraele byla slavná země, anebo zaslíbená země, totiž Juda. Duchovní slavnou zemí roku 1798 byla země dvourohého zemského zvířete ze Zjevení třinácté kapitoly.

V den, kdy jsem k nim pozdvihl svou ruku, abych je vyvedl z egyptské země do země, kterou jsem pro ně vyhlédl, oplývající mlékem a medem, jež je okrasou všech zemí.... Přesto jsem k nim také v pustině pozdvihl svou ruku, že je neuvedu do země, kterou jsem jim dal, oplývající mlékem a medem, jež je okrasou všech zemí. Ezechiel 20,6.15.

Dva doslovné domy Izraele žily v zemi, která byla „okrasou všech zemí“, v zemi, jež „oplývala“ „mlékem a medem“. Když byly dva doslovné domy Izraele shromážděny dohromady jako duchovní Izrael, bylo jim zaslíbeno, že budou umístěny do své vlastní země. Duchovní „okrasná země“ je místem, kde se za vlády šelmy ze země nachází hnutí milleritů na počátku a hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc na závěru. Hnutí, které představuje sto čtyřicet čtyři tisíc, mohlo být vzbuzeno jedině v zemi šelmy ze země. Hnutí, které si z jakékoli jiné země činí nárok, že je hnutím třetího anděla, je padělkem, neboť Alfa i Omega vždy znázorňuje konec počátkem.

„Na náš národ byly vylity bezpříkladné milosti a požehnání Boží; byla to země svobody a sláva celé země. Avšak místo aby Bohu vzdávali vděčnost, místo aby ctili Boha a jeho zákon, stali se vyznávající křesťané v Americe prokvašení pýchou, lakotou a soběstačností....“

„Nastal čas, kdy soud je poražen na ulicích a spravedlnost nemůže vstoupit, a kdo se odvrací od zla, činí ze sebe kořist. Avšak Hospodinova paže není zkrácena, aby nemohla spasit, ani jeho ucho není nedoslýchavé, aby nemohlo slyšet. Lid Spojených států byl lidem obdařeným zvláštní přízní; avšak až omezí náboženskou svobodu, vzdá se protestantismu a poskytne podporu papežství, míra jeho viny bude plná a v nebeských knihách bude zaznamenáno ‚národní odpadlictví‘. Výsledkem tohoto odpadlictví bude národní zkáza.“ Review and Herald, 2. května 1893.

Daniel 8,13–14 označuje pošlapávání jak svatyně, tak i zástupu. Tímto zástupem byly dva domy doslovného Izraele. Jeruzalém byl pošlapáván po dobu tisíce dvou set šedesáti let temného středověku.

I byl mi dán rákos podobný prutu; a anděl stál a řekl: Vstaň a změř chrám Boží i oltář a ty, kdo se v něm klanějí. Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je, neboť je dáno pohanům; a svaté město budou pošlapávat čtyřicet dva měsíce. Zjevení 11,1.2.

Janovi je v jedenácté kapitole Zjevení řečeno, aby změřil nejen chrám, ale i „ty, kdo se v něm klanějí“. Jan se prorocky nacházel v datu 22. října 1844, když mu bylo přikázáno změřit chrám i ty, kdo se v něm klaní.

A vzal jsem tu malou knihu z ruky anděla a snědl ji; a byla v mých ústech sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, zhořklo mé nitro. Zjevení 10,10.

V desátém verši desáté kapitoly Zjevení Jan znázornil hořké zklamání z 22. října 1844 a bezprostředně nato mu bylo řečeno, aby změřil jak svatyni, tak i zástup. Předmětem otázky v Danielovi osm, verš třináct, je pošlapávání jak svatyně, tak i zástupu. Jan nás informuje, že „pohané“ měli „pošlapávat“ „svaté město“ po „čtyřicet dva měsíce“. Čtyřicet dva měsíce byly Eliášovými třemi a půl lety. Byly to temné věky od roku 538 až do roku 1798. Janovi, jenž prorocky stál v okamžiku 22. října 1844, bylo řečeno, aby vynechal nádvoří a „neměřil je, neboť

bylo dáno pohanům, a oni budou pošlapávat svaté město čtyřicet dva měsíce“.

Když bylo Janovi řečeno, aby změřil „chrám, i oltář, i ty, kteří se v něm klanějí“, bylo mu slovy Daniela, osmé kapitoly a třináctého verše, řečeno, aby změřil svatyni i zástup. Jestliže bylo Janovi řečeno, aby oněch tisíc dvě stě šedesát let „ne“ počítal, pak měl měřit od roku 1798 až k místu, kde stál v roce 1844. Období od roku 1798 do roku 1844, je-li změřeno, představuje čtyřicet šest let. Počátek těch čtyřiceti šesti let byl v roce 1798, kdy se naplnilo Mojžíšovo „sedmkrát“ proti severnímu domu Izraele. Konec těch čtyřiceti šesti let byl v roce 1844, kdy se naplnilo Mojžíšovo „sedmkrát“ proti jižnímu domu Izraele. Janovo měření se rovná čtyřiceti šesti letům. Číslo čtyřicet šest symbolizuje chrám. Ježíš řekl: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím; avšak hašteřiví Židé namítali, že chrám byl budován čtyřicet šest let.

Ježíš jim odpověděl: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej znovu postavím. Židé mu tedy rekli: Tento chrám se stavěl čtyřicet šest let, a ty jej postavíš za tři dny? On však mluvil o chrámu svého těla. Jan 2,19–21.

Ježíš přijal Adamovo tělo po Adamově pádu, se všemi jeho zděděnými degeneracemi, aby dal příklad, že můžeme zvítězit, jako zvítězil On. Na základě dvou svědků učít, že Kristovo tělo neobsahovalo zděděné degenerace čtyř tisíc let hříchu, znamená šířit víno Babylóna, neboť učít, že Kristus nepřijal tyto zděděné slabosti, je jedním ze základních učení katolicismu.

A každý duch, který nevyznává, že Ježíš Kristus přišel v těle, není z Boha; a to je ten duch antikristův, o němž jste slyšeli, že má přijít; a již nyní je na světě. 1 Janův 4,3.

Neboť do světa vešlo mnoho svůdců, kteří nevyznávají, že Ježíš Kristus přišel v těle. To je svůdce a antikrist. 2 Janův 1,7.

Chrám Kristova těla byl chrámem těla každé lidské bytosti.

„Kristus nebyl v pusté pustině v tak příznivém postavení, aby snášel satanova pokušení, jako byl Adam, když byl pokoušen v Edenu. Syn Boží se ponížil a přijal lidskou přirozenost poté, co se lidské pokolení po čtyři tisíce let vzdalovalo od Edenu a od svého původního stavu čistoty a přímosti. Hřích po věky vtiskoval lidskému rodu své hrozné stopy; a v celé lidské rodině převládala tělesná, duševní a mravní zvrhlost.

„Když byl Adam v Edenu napaden pokušitelem, byl bez poskvrny hříchu. Stál před Bohem v síle své dokonalosti. Všechny orgány a schopnosti jeho bytosti byly stejně rozvinuté a harmonicky vyvážené.“

„Kristus na poušti pokušení stál na Adamově místě, aby podstoupil zkoušku, kterou Adam nevydržel. Zde Kristus zvítězil ve prospěch hříšníka, čtyři tisíce let poté, co se Adam odvrátil od světla svého domova. Odloučena od Boží přítomnosti se lidská rodina s každým následujícím pokolením vzdalovala stále více od původní čistoty, moudrosti a poznání, které Adam měl v Edenu. Kristus nesl hříchy a slabosti lidského rodu tak, jak existovaly v době, kdy přišel na zem, aby pomohl člověku. Ve prospěch lidského rodu, obtížen slabostmi padlého člověka, měl obstát v satanových pokušeních ve všech bodech, v nichž bude člověk napadán.“ Selected Messages, kniha 1, 267, 268.

V druhé kapitole Janově Kristus hovořil o svém těle jako o chrámu a chrám Jeho těla byl chrámem lidské bytosti nesoucí degenerace čtyř tisíc let nahromaděné slabosti. Lidský chrám, o němž Kristus mluvil, se skládá ze čtyřiceti šesti chromozomů. Když Mojžíš vystoupil na Sínaj, aby přijal zákon a pokyny ke vztyčení chrámu, byl na hoře čtyřicet šest dní. Ezechiel se zmiňuje o Kristu, který klade svůj chrám do „středu“ mezi dvě hole. Časové období od ukončení sedmi časů severního království a jižního království, které bylo Janovi řečeno změřit, činilo čtyřicet šest let a představovalo onen „střed“ neboli časové období mezi lety 1798 a 1844. Během těchto čtyřiceti šesti let Ježíš vybudoval duchovní chrám, který při svém příchodu jako posel smlouvy náhle očistí. Jako posel smlouvy vpíše svůj zákon do srdcí svého lidu. Tento zákon je znázorněn dvěma deskami. První deska má čtyři přikázání, druhá deska má šest. Společně představují číslo čtyřicet šest.

Shromáždění duchovního Izraele v období od roku 1798 do roku 1844 představuje shromáždění duchovního Izraele, avšak zároveň také představuje zřízení chrámu.

K němu přicházejíce, jako k živému kameni, lidmi sice zavrženému, ale u Boha vyvolenému a vzácnému, i vy sami jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista.

Protož i v Písmu stojí: Aj, kladu na Sionu kámen úhelový, vyvolený, drahocenný; a kdo v něho věří, nebude zahanben.

Vám tedy, kteří věříte, je drahocenný; těm však, kteří jsou neposlušní, stal se ten kámen, který stavitelé zavrhlí, kamenem úhelovým, a kamenem úrazu a skálou pohoršení, těm, kdo klopýtají o slovo jsou neposlušní; k tomu také byli určeni.

Vy však jste vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid náležející Bohu, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla; vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, ale nyní jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, ale nyní jste milosrdenství došli. 1 Petr 2,4–10.

Chrámu, který byl budován od roku 1798 do roku 1844, zahrnuje třídu těch, kteří byli „ustanoveni“ k neposlušnosti. Jejich neposlušnost se projevila v jejich odmítnutí „sedmi časů“, „úhelného kamene“, „kamene, který stavitelé zavrhlí“, jenž je „skálou pohoršení“ a „kamenem úrazu“.

Skupina, která byla „vyvolena od Boha“, rozpoznala „kámen“, jenž byl „zavržen lidmi“, jako „živý kámen“ a jako „kámen“, který byl „vyvolen od Boha“ a byl „drahocenný“. „Vyvolení od Boha“, „vyvolený rod“, byli „kdysi“ „ne lidem, ale“ tehdy se měli stát „lidem Božím“. Když Bůh shromáždil dvě hole, vyvedl je z prostředí „pohanů“. Měli se stát Jeho lidem, když obě národy spojil v jeden během čtyřiceti šesti let od roku 1798 do roku 1844.

Je jen jeden základ a tím základem je Ježíš Kristus; avšak „kámen úrazu“, jenž byl základem dějin a který neposlušní zavrhlí, byl Mojžíšův výrok o „sedmi časech“. Když bylo roku 1863 zavrženo „sedm časů“, bylo to zavržení Ježíše Krista.

Směsice bájí, která dovozuje, že očistění svatyně, jež započalo 22. října 1844, bylo naplněním pouze prorockví o dvou tisících třech stech letech, označuje prázdnou svatyni, svatyni bez zástupu,

království bez občanů. Pro svatyni není v inspirovaném zjevení uveden žádný účel, který by měl vyšší prioritu než to, co Bůh řekl, že je účelem svatyně.

Ať mi zhotoví svatyni, abych přebýval uprostřed nich. Exodus 25,8.

V Písmu je Boží svatyně vždy spojena s Jeho lidem, který tvoří zástup. Ezechielovy dvě hole, které jsou označeny jako dva národy, se měly stát jedním národem a Boží svatyně měla být uprostřed nich. Zkreslovat otázku třináctého verše osmé kapitoly Daniela, aby se zakrylo, na co se tato otázka skutečně ptá, znamená zároveň také odmítat „jistého svatého“ ve třináctém verši, který byl vyzván, aby na tuto otázku odpověděl.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluví, a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho bude trvat vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, které vydává svatyni i zástup k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Nebeská bytost, jíž byla položena tato otázka, je nazvána „onen jistý svatý“ a tento výraz je přeložen z hebrejského slova „Palmoni“, které znamená podivuhodný počtář, počtář tajemství. V tomto úseku, jenž je ústředním pilířem a základem adventismu, Kristus sám sebe představuje jako podivuhodného počtáře. Činí tak právě tam, kde určuje vztah mezi nejdelším časovým proroctvím v Bibli a také časovým proroctvím o dvou tisících třech stech dnech. Nejdelším časovým proroctvím je Mojžíšova přísaha, totiž sedm časů z Leviticus dvacet šest. Je to proroctví, které označuje rozptýlení a zotročení obou domů Izraele, kteří jsou ve třináctém verši označeni jako „zástup“, jenž bude pošlapán, zatímco čtrnáctý verš označuje proroctví o pošlapání svatyně. Obě proroctví se naplnila 22. října 1844 poté, co vdova ze Sarepty shromáždila dvě dřívka pro oheň posla smlouvy.

Když adventismus odmítl vůbec první pravdu prorockého času, kterou andělé vedli Williama Millera pochopit, oslepil sám sebe. Roku 1856 se Palmoni prostřednictvím osmi článků Hirma Edsona pokusil rozmnožit světlo o sedmi časech, avšak bezvýsledně. Odmítli poselství Laodiceji a přijali pět zhoubných projevů Laodiceje, čímž se sami označili za pět pošetilých panen.

Šedesát pět let z Izajáše sedm, která na svém počátku určují roky 742 př. Kr., 723 př. Kr. a 677 př. Kr., se opakovalo v závěrečných dějinách let 1798, 1844 a 1863. Tyto závěrečné dějiny jsou znázorněny shromážděním dvou holí v Ezechielovi, kapitole třicáté sedmé, a vdova ze Sarepty (jak je nazývána v řečtině Nového zákona) je dějinami toho, jak Bůh ustanovuje smluvní vztah s duchovním Izraelem v duchovním Judsku (v nádherné zemi) během dějin šestého království biblického proroctví. Tyto dějiny, jež jsou koncem proroctví o šedesáti pěti letech, zároveň představují počátek zemské šelmy ze Zjevení třináct. Na počátku šestého království biblického proroctví spojení dvou holí znázorňuje závěr šestého království biblického proroctví. Tyto dějiny obsahují paralelní dějiny rohu protestantismu a rohu republikanismu.

Prorocky jsou moc, roh, národ, království, král či hlava zaměnitelnými symboly podle kontextu, v němž jsou použity. Všechny tyto symboly se rovněž vztahují ke dvěma holím, které Ezechiel označuje jako dva národy. Na počátku prorockých dějin šelmy ze země byl protestantský roh

shromážděn v jeden národ, či v jeden roh. Na konci týchž dějin se republikánský roh spojí s rohem odpadlého protestantismu, aby vytvořily jeden národ. Tento národ bude obrazem šelmy z moře ze Zjevení třinácté kapitoly. Logicky vzato, odmítneme-li rozpoznat svědectví o prokletí sedmi časů (které bylo vykonáno proti oběma domům doslovného Izraele), jistě nebudeme schopni pochopit, jak se tyto dva doslovné domy starověkého Izraele v roce 1844 staly národem duchovního Izraele. Nedokážeme-li tuto historii rozpoznat, jsme naprosto „bezradní“ ohledně toho, jak tato historie na počátku Spojených států vyznačuje historii na konci, kdy republikánský roh opakuje proces shromažďování a spojování, který byl na počátku znázorněn protestantským rohem.

Budeme se těmito pravdami dále zabývat v příštím článku.